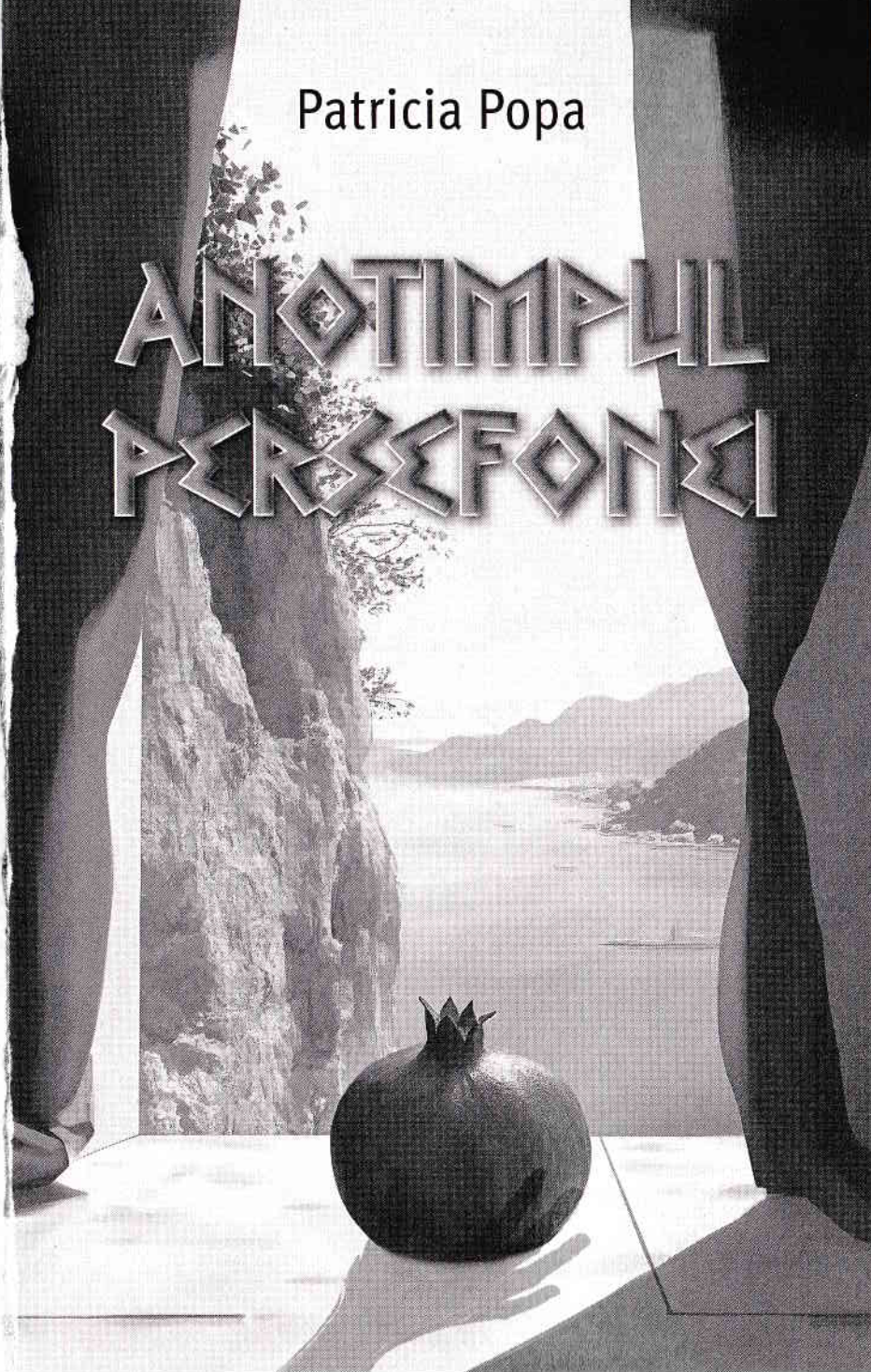

LBRIS

We know
books

Patricia Popa

ANOTIMPUL PERSEFONEI

<i>Capitolul 1 – Chemarea</i>	7
<i>Capitolul 2 – Refuzul</i>	16
<i>Capitolul 3 – Lady Diana și Diavolul</i>	19
<i>Capitolul 4 – Mătușa Lydia</i>	27
<i>Capitolul 5 – Plecarea</i>	31
<i>Capitolul 6 – Răscrucea</i>	35
<i>Capitolul 7 – Pragul</i>	40
<i>Capitolul 8 – Căutarea</i>	47
<i>Capitolul 9 – Mărul Afroditei</i>	57
<i>Capitolul 10 – Arcul lui Artemis</i>	65
<i>Capitolul 11 – Lira lui Apollo</i>	76
<i>Capitolul 12 – Sabia lui Ares</i>	84
<i>Capitolul 13 – Scutul Athenei</i>	89
<i>Capitolul 14 – Rătăcirea</i>	92
<i>Capitolul 15 – Sandalele lui Hermes</i>	97
<i>Capitolul 16 – Petrecerea</i>	107
<i>Capitolul 17 – Cântecele inimii</i>	113
<i>Capitolul 18 – Tăciunile Hestiei</i>	117
<i>Capitolul 19 – Ciocanul lui Hephaistos</i>	126
<i>Capitolul 20 – Tridentul lui Poseidon</i>	128
<i>Capitolul 21 – Coroana Herei</i>	137
<i>Capitolul 22 – Fulgerul lui Zeus</i>	144
<i>Capitolul 23 – Păsările stimfalide</i>	147
<i>Capitolul 24 – Basiliscul</i>	151
<i>Capitolul 25 – Drahma buclucașă</i>	153
<i>Capitolul 26 – Hydra</i>	155
<i>Capitolul 27 – Tartarul</i>	158
<i>Capitolul 28 – Noaptea cea întunecată a sufletului</i>	168
<i>Capitolul 29 – Mama</i>	183
<i>Capitolul 30 – Dansul vieții</i>	188

– CHEMAREA –

Helios își conducea carul aurit peste nori, întinzând în urma sa o mantie de purpură peste valea din care se înălțau ruinele templului lui Apollo.

Cu un pahar de vin roșu în mână și îmbrăcată într-o rochie albă ce îi lăsa la vedere spatele bronzat, Eleni privea visătoare către ceea ce mai rămăsese din bătrânul Oracol. Buclele șatene îi fluturau în vânt, iar în ochii ei de un verde crud se răsfrângeau sclipirile palide ale asfințitului.

Clinchetul unui pahar ciocnindu-se de al său o trezi din reverie.

– Noroc! Fie ca cel mai bun să câștige! îi ură o voce familiară.

Recunoscând-o numaidecât, un oftat de iritare îi scăpă din piept.

– Vai, dar ce fericită pari să mă vezi! exclamă vocea, cu vădită ironie.

– Bună și ție, Evander! îl salută Eleni, cu o veselie disimulată, întorcându-se alene.

– Știi, mi se pare de-a dreptul fascinant, comentă bărbatul, laconic, cu privirea pierdută în depărtare.

– Ce anume?

– Cât de rapid treci de la zeiță la gorgonă în prezența mea. Până adineauri aveai așa o aură serenă, iar acum mă privești de parcă ai vrea să mă transformi în stană de piatră. Efectul ăsta pe care-l am asupra ta mă face să mă simt... special.

Accentuând intenționat ultimul cuvânt, expresia lui luă forma unui zâmbet sardonice, însoțit de o ridicare sugestivă din sprânceană.

Eleni înțelese atunci că o provoca în mod deliberat. Cu toate că îi displăcea să se coboare la nivelul lui, știa că nu avea de ales decât voia să se scape de el.

— Ei, da, ce să zic? Spre deosebire de alte lucruri, asta chiar este în întregime meritul tău, îi replică ea cu răceală, aruncându-i o privire sfidătoare.

— Touché! Asta a cam durut! exclamă brunetul, ducându-și teatral o mână la inimă.

Eleni zâmbi mulțumită. Acum era sigură că avea să o lase în pace.

— Ce-a fost asta? o chestionă Evander, semn că gestul ei nu fusese chiar atât de discret.

Apoi, în mod subit, în ochi i se aprinse o sclipire bizară.

— Dar vezi tu, adăugă acesta, cei ce conduc lumea sunt băieții deștepți, nu albinuțele hărnicuțe ca tine. E legea firii, își încheie el discursul, ridicând nonșalant din umeri.

La auzul acestor cuvinte, o expresie sumbră se așternu pe chipul lui Eleni.

„Lingăul naibii!” ar fi vrut să-i strige. „Unii dintre noi chiar încearcă să facă ceva în firma asta, în loc să pupe în fund toată ziua și să vorbească numai tâmpenii!”

Însă, oricât de tare i-ar fi displăcut să recunoască, în sinea ei îi cam dădea dreptate.

Nimeni nu știa prea bine cu ce se ocupă Evander, însă cert era că de fiecare dată când veneau evaluările, el reușea mereu să iasă bine. Calendarul lui era veșnic plin, tot timpul îl vedeai prin vreo ședință, îmbrăcat la patru ace și înconjurat de tot felul de oameni importanți. Și totuși, de fiecare dată când Eleni încercase să afle concret ce face, el reușise să o aburească rapid cu niște termeni corporatiști aranjați poetic, înșirați cu asemenea viteză încât puneau

asupra ei un soi de vrajă paralizantă. Când se trezea, în cele din urmă, din beția de cuvinte, singurul lucru cu care se alezea era senzația sâcâitoare că fusese trasă pe sfoară.

— Te rog să mă scuzi, îl anunță ea, apucându-și poalele rochiei într-o mână și pornind în josul dealului, dar trebuie să fiu altundeva și sunt în întârziere.

— Despre ce vorbești? strigă Evander în urma ei. Doar aici e petrecerea! Unde altundeva ai putea să te duci? Suntem în mijlocul pustietății, pentru numele lui Dumnezeu!

— Oriunde altundeva! i-o trânti Eleni, care deja începea să-și piardă cumpătul.

— Hei! Așteaptă! Nici măcar n-am apucat să-ți complimentez ținuta. Cu rochia asta albă și coroana de flori pe cap îmi amintești de... Afrodita! Nu, de fapt -

— Wow! Cine ar fi crezut că știi să citești! îi reteză ea vorba.

Mulțumit că replica lui reușise măcar să-i amâne plecarea, Evander tocmai se pregătea să-și celebreze victoria cu o nouă șicană, când o văzu răsucindu-se deodată, cu palmele proptite amenințător în șolduri:

— Ia stai! Ce-ai zis?!

— Că îmi amintești de Afrodita? îi repetă el, pe un ton spășit, temându-se ca nu cumva să o stârnească și mai tare.

— Pe bune? Altă zeiță nu mai știi? Dacă tot voiai să faci pe interesantul, puteai să mă compari și tu cu Athena! Sau cu Artemis!

— Hei! Nu fi nedreaptă! se apăra el. Voiam să spun că ești chiar *mai* frumoasă decât Afrodita! E vina ta că nu m-ai lăsat să termin!

— Ei, hai că acum chiar m-ai impresionat!

— Serios?

— Nu! Unde te crezi, în filme? Crezi că mă iei cu vrăjeala asta de doi bani și gata, ți-am căzut în plasă? Ia hai, valea!

Nu cumva ai niște șefi de periat? Încă mai ai câteva ore la dispoziție, răbufni ea atunci cu malițiozitate.

„Ce puii mei are ăsta impresia, că mă poate aburi ca pe ultima tută?!” se gândi, indignată.

Însă, văzându-l cum se schimbă dintr-odată la față, începu să aibă remușcări.

— Wow! exclamă el, cu un zâmbet acru. Asta a fost joasă rău...

O spusese pe un ton plat și posomorât, care îi era total necaracteristic.

Eleni se simțea îngrozitor.

„Chiar a fost necesar comentariul ăla? Chiar trebuia să te comorți ca o scorpie?” se mustră singură.

Apoi, făcându-și curaj, deschise gura, pregătită să-și ceară iertare, când, cu doar câteva cuvinte, Evander îi spulberă orice urmă de vinovăție.

— Ai noroc că-s un tip iertător și n-o să mă răzbun pentru asta când o să-ți fiu șef, o anunță el cu aceeași jovialitate neștirbită, încrețindu-și buzele într-un zâmbet insolent.

Apoi, râzând în barbă, știind exact ce efect exploziv avuseseră aceste cuvinte asupra ei, își înfundă mâinile în buzunare și o porni fluierând înapoi către petrecere.

Privindu-l cum se îndepărtează, Eleni, care acum clo-cotea de nervi, își imaginează, într-un mod cât se poate de grafic, cum își ia deodată avânt și-i trage un șut în fund, proiectându-l drept în râpa ce se întindea în fața lor.

Niciodată nu l-a putut suferi, însă de când intraseră în această cursă pentru promovare, rivalitatea lor luase o tentă care până și ei i s-ar fi părut comică, dacă nu ar fi fost atât de înverșunată să câștige.

— Mai bine îmi dau demisia decât să ajung să mă comande boul ăla! bombăni ea, iritată, în timp ce cobora poteca stâncoasă ce ducea la templu.

Petrecerea anuală a firmei era întotdeauna un eveniment grandios. De această dată, însă, organizatorii se întrecuseră pe ei înșiși. Cineva venise cu ideea unui banchet cu tema „Zei olimpieni”, iar apoi persoanele potrivite trăseseră câteva sfori, obținând astfel permisiunea de a ține cheful chiar pe una dintre colinele ce ofereau o priveliște panoramică asupra Templului lui Apollo din Delphi.

Vălul nopții se așternea cu repeziciune. Deja câteva stele începuseră să strălucească pe cer. Dacă voia să ajungă la templu și să se și întoarcă înainte de lăsarea întunericului, Eleni trebuia să mărească pasul. Astfel, o tăie printre niște tufe spinoase, coborî pe ciuci un povârniș pietruit, și, câteva minute mai târziu, ajunse la ceea ce fusese cândva intrarea în mărețul templu.

De cum a pus piciorul printre ruine, o adiere rece începu să-și facă simțită prezența, făcând-o să tremure și să se zgribulească toată.

În general, petrecerea avea loc vara, însă, dat fiind că domnul Angelopoulos, celebrul Angelopoulos, avea să se retragă în curând, se luase hotărârea ca în acest an evenimentul să se țină mai devreme. Mai exact pe 20 martie, ziua ce corespundea echinocțiului de primăvară. Aceasta fusese, de altfel, chiar propunerea lui Eleni. La urma urmei, ce prilej mai prielnic să își înceapă noua viață, ca urmașă a legendarului Angelopoulos, dacă nu acest moment simbolizând renașterea și reînnoirea?

Șirul gândurilor îi fu întrerupt prematur de senzația apăsătoare că era privită.

Mijindu-și ochii, Eleni putu distinge o siluetă pândind în penumbră. Când figura misterioasă făcu un pas înainte, ieșind la lumină, tânăra avu o tresărire.

— Doamne sfinte, ce m-ați speriat! îi strigă ea, exasperată, femeii care stătea acum în fața sa, ducându-și instinctiv o mână la piept. Inima îi trepida.

Curând însă, curiozitatea o făcu să-i adreseze o întrebare.

— De când stați aici? N-am văzut pe nimeni când m-am uitat de pe deal.

Femeia nu răspunse, ci doar dădu din cap într-un mod de neînțeles.

Studiind-o mai atent, Eleni îi remarcă atunci părul tern și încâlcit, și ochii acoperiți de cataractă. Nici hainele ei nu arătau mai bine — purta o tunică murdară și ciuruită, strânsă în brâu cu o cingătoare de piele atât de coaptă încât se decojea, iar pe umeri avea o pelerină de un roșu spălăcit, pătată și roasă de vreme. Judecând după riduri, părea trecută bine de șaptezeci de ani.

„Unde or fi găsit-o?” se miră tânăra, convinsă fiind că femeia fusese angajată să facă profeții false, ca parte din eveniment.

— Îmi pare rău, dacă aș fi știut că stați singură pe aici, aș fi chemat mai multă lume să vă țină companie! Vă e foame? Vreți să veniți cu mine să mâncați ceva? se interesă ea, sincer îngrijorată.

Bătrâna însă nu spuse nimic, ci doar zâmbi, dezvelind de sub buzele palide și uscate câțiva dinți îngălbeniți și cariați.

La această vedere, Eleni mai întâi se înfioră, pentru ca doar o clipă mai târziu, un sentiment profund de dezgust să-i ia locul spaimei.

„Ăștia de la HR sunt nebuni?! Își bat joc de o femeie amară ca să facă reduceri de cost?!”

Determinată să le tragă o muștruluiială ca la carte, o apucă cu blândețe de braț pe bătrână, reînnoindu-și invitația de mai devreme. Spre surprinderea ei însă, femeia rămase pe loc, neclintită precum un bloc de marmură și, apucând-o brusc de încheietură, îi răsuci cu dibăcie palma în sus, forțând-o să o țină deschisă.

Înainte ca Eleni să apuce să-și revină din șoc, bătrâna îi inspectă cu atenție mâna, în tot acest timp mustăcînd ca pentru sine. Apoi, înclinând mulțumită din cap, își aținti privirea în ochii ei și își depărtă buzele, moment în care un sunet macabru, aidoma unui croncănit, îi ieși din gât:

— De vei continua pe drumul pe care te afli, mari nenociri se vor abate asupra ta. Dar zeii te au la inimă. Încă nu e târziu să îl întorci din drum pe Thanatos.

— Thanatos... repetă Eleni, în șoaptă.

„Thanatos?! Moartea?!”

Speriată, își smuci mâna dintr-a bătrânei, iar privirea îi fugi către dealul luminat. Cât și-ar fi dorit acum să nu fi plecat de lângă Evander!

Atunci, chiar în timp ce îi rostea numele, îi pică fisa.

„Evident! Cum de nu mi-am dat seama? Precis șarpele ăla a pus asta la cale!”

Pe neașteptate, vântul se întete și începu să geamă furios, amintindu-i de bătrâna înfrigurată.

— Haideți să mâncați și să vă dăm ceva să vă încălziți. O să vă îmbolnăviți dacă mai stați mult aici, o îndemnă Eleni, dând să o apuce iar de braț.

În acel moment însă, mâna îi alunecă în gol, și, întorcându-se ca să o vadă mai bine, tânăra făcu o constatare ce îi tăie răsuflarea.

Femeia dispăruse fără urmă.

„Atât de concentrată să fi fost încât n-am realizat când a plecat?” se întrebă, simțind neliniștea crescându-i în piept. „Ei, haide, că doar nu m-oi fi întâlnit taman eu cu stafia Pythiei¹! Și în plus, trebuie să-i zic vreo două netrebnicului ăluia! Sigur e mâna lui la mijloc!”

¹ Preoteasa din Templul lui Apollo care făcea profeții vizitatorilor.

Era deja beznă în toată regula când Eleni ajunse înapoi pe deal.

— Pe unde ai umblat? o dojeni Iris, colega ei de birou. Urmează să se anunțe cine îi va lua locul domnului Angelopoulos.

— Deja?! se miră Eleni.

„Oare cât naiba am fost plecată?” se întrebă apoi, privind lung către templul care se pierduse în negura nopții.

*
**

Sporovăind animat la o masă, alături de câțiva dintre apropiații lui, Evander se trezi din senin la braț cu Eleni, care îl salută zâmbăreață, oferindu-i unul dintre paharele de șampanie pe care le ținea în mână.

— Am auzit că se vor anunța imediat rezultatele. Fie ca cel mai bun să câștige! îl parafrază ea și, înainte ca el să apuce să se dezmeticească, îl cuprinse cu brațul de după umăr, își apropie buzele de urechea lui și îi șopti:

— Să știi că planul tău de a mă face să renunț n-a funcționat. Nu mă sperie amenințările.

— Amenințări? Despre ce vorbești? Când te-am amenințat eu? sări el să se apere, părând de-a dreptul surprins de această acuzație.

Dar Eleni deja o pornise înapoi către Iris, iar întrebarea lui se pierdu în neant.

— Și acum, anunță o voce în microfon, a sosit momentul pe care câțiva dintre colegii noștri îl așteptau cu deosebită nerăbdare. După cum știți cu toții, domnul Angelopoulos a slujit această companie pentru mai bine de douăzeci de ani. Acum, a sosit vremea să se retragă, iar locul său să fie luat de unul dintre managerii noștri seniori. Fără alte tergiversări,

persoana care va ocupa începând de astăzi această funcție este... Eleni Athanasiou. Felicitări, Eleni!

La această veste, Eleni aproape că sări în sus de bucurie. În ciuda tuturor încercărilor rivalului ei de a se impune prin mijloace neortodoxe, dreptatea reușise totuși să învingă.

În timp ce se lupta să țină pasul cu felicitările care nu mai conteneau să curgă, în minte îi reapărură brusc cuvintele nefaste ale bătrânei, aruncând asupra ei un aer sumbru.

Însă, la fel de repede cum veniseră cuvintele, reuși să le și alunge, concluzionând că totul fusese doar o farsă pusă la cale de Evander.

Nu avea timp de pierdut cu astfel de prostii.

Noua ei viață o aștepta.

- REFUZUL -

Încă din prima ei zi în noua funcție, Eleni se întreba dacă a urmări această promovare fusese o idee înțeleaptă – avusese calendarul atât de plin încât nici nu apucase să mănânce, ambiguitatea noilor ei responsabilități o lăsase cu o mulțime de întrebări fără răspuns, iar complexitatea discuțiilor nu făcuse decât să adauge la această confuzie generală.

Când ajunsese în sfârșit acasă, cu ore bune peste programul ei obișnuit, mai avu putere doar să-și scoată pantofii și să-și lase poșeta în cuier, înainte de a se trânti pe canapea.

– Oare așa o să fie mereu de acum încolo?! E pur și simplu inuman! se văicări ea, cu năduf, ducându-și mâna la cap ca să-și maseze tâmplele.

„Ar trebui să-mi fac ceva de mâncare...” constată subit, când stomacul o anunță printr-un chiorăit zgomotos că nu mai suporta amânare. „Ah, dar îmi e așa greu să mă ridic... și nici n-am apucat să fac cumpărăturile... Ei, asta e. O să-mi comand ceva. Doar de data asta.”

În general, la finalul zilei, Eleni avea obiceiul să treacă pe la magazinul de la colț, iar apoi se relaxa printre aburii aromați ce ieșeau din oalele fierbând pe aragaz. Fiecare pas – spălătul legumelor, tăiatul ingredientelor, mestecatul periodic în oală – fiecare avea un rost precis, iar luate împreună constituiau un soi de ritual purificator, care o aducea înapoi în corp după o zi de muncă, îi desfăta simțurile și, la final, când mâncarea era gata, o încărca cu energie și cu un sentiment profund de realizare. Spre deosebire

de alte îndeletniciri casnice, care îi produceau o lehamite cruntă, gătitul, îi făcea o plăcere deosebită. Era activitatea perfectă – simplă, precisă și cu garanția succesului inclusă.

Piuitul soneriei o făcu să tresară. Ațipise.

Cu ochii cârpiți de somn, se dezlipi de pe canapea și se târâi până la ușă. De cum o deschise, se albi ca ceara și, cu un gest automat, o trânti imediat la loc.

„Nu se poate să fie ea! Mi s-a părut de la oboseală!” își spuse, într-o încercare de a se calma.

Apoi, nu însă fără un strop de ezitare, apăsă iar pe clanță.

Spre surprinderea ei, în fața sa stătea curierul, care o privea nedumerit.

– Comanda dumneavoastră... îi spuse el, scărpinându-se după ceafă și întinzându-i pachetul.

– Sigur, îi replică Eleni, încă zăpăcită. Scuze, nu-mi găseam portofelul, inventă ea un pretext.

– Portofel? Dar ați plătit deja în aplicație.

– Ah, da! Mă refeream la bacșiș. Poftim, ăștia sunt pentru tine, îi spuse ea, întinzându-i o bancnotă.

„De ce mi s-a părut că o văd pe femeia aia ciudată de la templu?!” se întreabă în gând în timp ce încuia la loc ușa, parcă neavând curaj să rostească aceste vorbe cu voce tare. „Trebuie să fi fost oboseala. M-am și trezit brusc din somn...”

După ce se dezmetici de tot, își așează mâncarea pe o tavă, dădu drumul la televizor și se întinse înapoi pe canapea.

Îi plăceau în mod special filmele de epocă și documentarele istorice.

De altfel, Eleni suferea din plin de nostalgia trecutului. Era perfect conștientă că prezentul venea cu plusurile sale incontestabile, însă, de când se știa, se simțise atrasă de tot ceea ce era vechi și prăfuit. Îi plăcuse întotdeauna să asculte